

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνταξιοδότης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησις . . . . . 80. 12.—	Ἔτησις . . . . . 90. 15.—
Ἐξάμηνος 8.50	Ἐξάμηνος . . . . . 8.—
Τριμήνος 3.50	Τριμήνος 4.50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β' — Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1679

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ετών, πλὴν λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφραίμοις ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 4

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Πολλὰς φορές, περνώντας ἀπὸ ἐξῆς, εἶχ' ἀκούσει φωνὰς καὶ τραγούδια, ποὺ ἔκλυαν τὰ τζάμια νὰ τρέμουν. (*)

Τὴ λογῆς πρᾶγμα ἦταν τὸ καφενεῖο; ρωτιοῦμαι συχνά. Τί γίνονταν ἀραγε πίσω ἀπὸ τὰ χόκκινα ἐκείνα μπερδεμένα;

Νὰ λοιπὸν τώρα τοῦ θὰ τὸ μάθαινα.

Ὁ Μπαρμπερῆς κάθισε ἔς ἓνα τραπέζι μετὰ τὸν καφετζή, — γιὰτὶ αὐτὸς τὸν εἶχε προσκαλέσει. — καὶ ἐγὼ βρήκα ἐν ἄδειο σγαρνὶ κοντὰ στὴ σόμπα, κάθισα καὶ καὶ χάριζα ὀλόγυρα.

Πέρα, στὴν ἄλλη ἀκρῆ, ἦταν ἓνας γέρος μετὰ ἄσπρη γενειάδα καὶ μετὰ μιὰ ἀλλοκοτὴ φορεσιά, ποὺ δὲν εἶχα ἑξαγατῆ ποτὲ μου.

Ἀπάνω στα μακριὰ του μαλλιά, ποὺ ἔπεσαν εἰς τοὺς ὤμους του, ἦταν βαλμένο ἓνα καπέλλο μυτερὸ ἀπὸ σταχτὶ κιστόρι, μετὰ πέρα πράσινα καὶ κόκκινα. Ἐνα τζιπούνη ἀπὸ προβεία, μετὰ τὸ μαλλί τῆς ἀπὸ μέσα, τοῦ ἔσφιγγε τὸ κορμὶ. Ἡ προβεία αὐτὴ δὲν εἶχε μανίγια καὶ ἀπὸ δύο τρύπες, ἀπάνω στοὺς ὤμους, ἔβγαίναν τὰ χέρια, ντυμένα μετὰ βελούδου, ποὺ ἄλλη φορὰ θάταν γαλάσιο. Φοροῦσε ἀκόμα ἓνα ζευγάρι γκέτες μαλλίνες, ἀψηλές ὡς τὰ γόνατα καὶ δεμένες μετὰ κόκκινες κορδέλες, ποὺ διασταυρώνονταν κάμπουρες φορές γύρω στίς γάμπες του.

Κάθονταν σὲ μιὰ καρέκλα, μετὰ τὸ πηγούνι ἀκομπισμένο σὲ δεξί του χέρι καὶ μετὰ τὸν ἄγκωνα σὲ δεξιὸν γόνατο.

Ποτὲ μου δὲν εἶχα ἰδῆ ζωντανὸ ἀνθρώπο σὲ τόσο ἥρεμῃ στάσει! Ἐ-

μοιαζε σὺν κανένα Ἅγιον, ἀπὸ κείνους ποὺ ἔβλεπα ζωγραφιστοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας.

Κοντὰ του, τρία σκυλιά, κουλουριασμένα κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ζεστοῖνόνταν ἀκίνητα. Ἐνα ἄσπρον μαλλιαρὸ, ἓνα μαῦρον σγουρὸ καὶ μιὰ σκυλίτσα σταχτιά, μετὰ μωρὸν ἔξυπνὸν καὶ ἤμερον. Τὸ ἄσπρον φοροῦσε ἓνα καλιὸ ἀστυνομικὸ κισκέτο, δεμένο σὲ τὸ πηγούνι τοῦ μετὰ κέτσινο λουρί.

Ἐνῶ ἐγὼ κοίταζα τὸ γέρο μετὰ κάπως σαστιμένη περιέργεια, ὁ Μπαρμπερῆς καὶ ὁ καφετζῆς κουβεντιάζαν σιγά-σιγά τοὺς ἀκούγα ὁμοῦ ποὺ ἔλεγαν γιὰ μένα.

Ὁ Μπαρμπερῆς τοῦ ἐξηγοῦσε πῶς ἦλθε

σὲ χωρὶν γιὰ νὰ με παρουσιάσῃ σὲ τὸν Δήμαρχον καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ πῇ σὲ τὸ Ἀδελφάτο τοῦ Ὀρφανοτροφείου νὰ τοῦ βγάλῃ μισθὸν γιὰ νὰ με κρατήσῃ.

Αὐτὸ λοιπὸν εἶχε καταφέρει ἢ μάνα-Μπαρμπερῆς; Κατάλαβα ἀμέσως, πῶς ἂν ὁ Μπαρμπερῆς ἔδῃρικε κάποιο σιμπερο νὰ με κρατήσῃ ἐντὸ σπιτί, ἂν θὰ τοῦ πληρώνω δηλαδὴ τὰ ἐξοδά μου τὸ Καταστήμα, δὲν ἦταν πιά κανένας φόβος.

Ὁ γέρος, χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς προσέχει, ἀκούγε καὶ αὐτὸς τὴν ὁμιλίαν. Καὶ ἀξάφνα ἀπλωσε τὸ χέρι του σὲ μένα καὶ, μετὰ ξενικὴν προζορὰν, ρώτησε τὸν Μπαρμπερῆν:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ σὲ στενοχωρεῖ;

— Αὐτὸ μάλιστα.

— Καὶ νομίζεις πῶς; τὸ Ἀδελφάτο τοῦ Ὀρφανοτροφείου θὰ σοῦ βγάλῃ μισθὸν γιὰ νὰ τὸ τρέψῃ;

— Γιατὶ ὄχι; Γονίους δὲν ἔχει, στὴν καμπούρα μου εἶναι κάποιος λοιπὸν πρέπει νὰ πληρώνῃ γι' αὐτὸ. Δίχιο μου φαίνεται.

— Δὲ λέω ὄχι. Νομίζεις ὅμως πῶς γίνεται πάντα ὅ,τι εἶναι δίκιον;

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτό...

— Λοιπὸν ἐγὼ σοῦ λέω, πῶς δὲν θὰ σοῦ δώσουν ποτὲ τὸ μισθὸν ποὺ θὰ γυρέψῃς.

— Ἐ, τότες ἂν τὸ πάρουν σὲ τὸ Κατάστημα. Δὲν εἶναι νόμος νὰ με ὑποχρεώῃ νὰ τῶχω σὲ σπιτί μου, ἀλλὰ δὲ θέλω.

— Μία φορὰ ὅμως δεχτήκες νὰ τὸ πάρῃς καὶ ἔχεις τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸ κρατήσῃς.

— Ἄ ἔτσι; Καὶ ἐγὼ λοιπὸν σοῦ λέω πῶς δὲ θὰ τὸ κρατήσω. Καὶ ἐντὸ δρόμον ἂν εἶναι νὰ τὸ πετάξω, θὰ τὸ ξεφορτωθῶ!

Ὁ γέρος, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, εἶπε:

— Ἐ, ἴσως ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ τὸ ξεφορτωθῇς ἀμέσως, καὶ μάλιστα νὰ ὠρεληθῇς καὶ σὺ κατὰ τί.

— Ἄν μοῦ δείξῃς αὐτὸν τὸν τρόπον, γέρο, σὲ κερνῶ μετὰ τὴν καρ-

(*) Τὸ «καφενεῖο» τοῦ μαλλικοῦ χωριοῦ εἶναι ἄλλοτε ποταμάσιο. Οἱ πελάτες του μεθοῦν μετὰ σάστια. — Σ. τ. Β.

* Ἄκουσε κλάματα μωροῦ. (Σελ. 18, στ. α')

διά μου μιὰ μοιτίλα, είπε ὁ Μπαρμπερής.
— Διάταξε τὴ μοιτίλα κι' ἡ δουλειά σου εἶναι κατωμένη!
— Ἀλήθεια;
— Ἀφοῦ σοῦ λέω.
Κι' ὁ γέρος, ἀείνοντας τὴν καρέκλα του, πῆγε καὶ κάθησε ἀντιμέτωπὸς στὸ Μπαρμπερή. Περίεργο πράγμα: Τὴ στιγμή πού σηκώθηκε, ἀνασηκώθηκε κι' ἡ προθειά του μ' ἕνα κίνημα ἀνεξήγητο. Δὲς κι' εἶχε κανένα σκυλάκι στὸ δεξιὸ του μπράτσο.

Τὶ θάλεγε; τί θὰ γίνονταν τώρα;
Τὰ μάτια του τὸν ἀκολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία.
— Ἐπὶ λοιπὸν θέλεις, εἶπε, νὰ μὴν τρώῃ πιά τὸ φώμι σου αὐτὸ τὸ παιδί, ἢ, ἀν' ἐξακολουθήσῃ νὰ τὸ τρέφῃ, νὰ σὲ πληρώνουν; δὲν εἶν' ἔτσι;
— Ναι, βέβαια! γιατί, βλέπεις, ἐγώ...
— Περιττό! ἡ αἰτία δὲν μ' ἐνδιαφέρει καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ τὴ μάθω φτάνει πὺξ ἔρω, πὺξ δὲν θέλεις πιά τὸ παιδί. Ἐ, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲς μου τὸ μένα. Τὸ παίρνω.
— Νὰ στὸ δώσω;
— Μὰ ναί! δὲν θέλεις νὰ τὸ ξεφορτωθῆς;
— Τί λές, καλέ! Ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω τέτοιο παιδί, εἶσαι ἄμορφο; Γιατ' εἶναι

«Φυλακίστε, μιὰ φορά!»

ἄμορφο παιδί, καλοκατωμένο. Για δὲς τὸ.
— Τὸ εἶδα.
— Ρεμῆ! ἔλα δῶ.
Ζύγωσα στὸ τραπέζι τρέμοντας.
— Ἐλα, μικρέ, μὴ φοβάσαι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος.
— Ἰδὲς τὸ! Ξανάπε ὁ Μπαρμπερής.
— Δὲν εἶπα πὺξ εἶναι ἄσχημο. Ἄν ἦταν ἄσχημο, δὲν θὰ τῷθελα. Τὰ «τέρατα» δὲν εἶναι δική μου δουλειά.
— Χμ! μακάρι νάταν «τέρας» μὲ δύο κεφάλια, ἢ τουλάχιστο νάνος...
— Τότε δὲν θὰ τὸ πέταγες στ' ὄρ φαντομορεῖο, ἔ;... Φυτικά, ἕνα «τέρας» εἶχε ἀξία. Μπορεῖ κανεὶς εἶπε νὰ τὸ νοικιάσῃ, εἶπε νὰ τὸ δειχθῇ ὁ ἴδιος καὶ νὰ βγάλῃ λεφτά. Μὰ τὸ παιδί αὐτὸ οὔτε δικέφαλο εἶναι, οὔτε νάνος. Κατωμένο σὰν ἄλλα τὰ παιδιά, δὲν κάνει γιὰ τίποτα.
— Πῶς; μπορεῖ νὰ δουλέψῃ.
— Εἶναι πολὺ ἀδύνατο.
— Αὐτὸ ἀδύνατο; Ὅχι δά! Εἶναι δυνατὸ σὰν ἄντρας, γερὰ, ὑγιῶ. Μὰ ἰδὲς, ἰδὲς τὰ πόδια του. Εἶδες ποτὲ σου πὺξ ἴσα πόδια;

Ὁ Μπαρμπερής μοῦ σήκωσε τὸ πανταλόνι.
— Πολὺ ἱγνῶ, εἶπε ὁ γέρος.
— Ἀμὴ τὰ μπράτσα του; ἐξακολουθήστε ὁ Μπαρμπερής.
— Καὶ τὰ μπράτσα εἶναι σὰν τὰ πόδια. Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ βαστάξουν τὰ βαρεῖες δουλειές...
— Αὐτὰ δὲ θὰ μπορούσαν, αὐτὰ;... Μὰ πιάσε λοιπὸν, πιάσε καὶ σὺ!
Ὁ γέρος ἔβαλε τὰρταρο χέρι του στὰ πόδια μου καὶ τὰ ψηλάφησε, κουνώντας τὸ κεφάλι του μὲ μορρασμαῖους.
Εἶχα παρευρεθῆ σὲ μιὰ τέτοια σκηνή, τότε πού ἦλθε ὁ ζωέμπορος στὸ σπίτι νὰγοράσῃ τὴν ἀγελάδα μας. Κι' αὐτὸς τὴν ψηλάφησε καὶ τὴν πασπάτεψε παντοῦ κι' αὐτὸς κουνούσε τὸ κεφάλι του μὲ μορρασμαῖους; κι' αὐτὸς εἶλεγε πὺξ δὲν ἦταν καλὴ ἀγελάδα καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ξαναπουλήσῃ κι' ὅμως τὴν ἀγοράσε καὶ τὴν πῆρε.
Ἔτσι τώρα καὶ μένα, θὰ μὰγοράζε ὁ γέρος, καὶ θὰ μ'ἐπαίρνε; Βοήθεια, μάννα Μπαρμπερίνα, βοήθεια!
Μὰ ποῦ! μάννα Μπαρμπερίνα δὲν ἦταν ἐκεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Μοῦρχότανε νὰ πῶ, πὺξ χθὲς ἀκόμα, ὁ ἴδιος ὁ Μπαρμπερής μὲ κατηγοροῦσε γι' ἀχαμνὸ κι' εἶλεγε πὺξ δὲν ἔχω οὔτε μπράτσα οὔτε κότσια. Τί θὰ κέρδιζα ὅμως ἂν τὸν μαρτυροῦσα; τί ἄλλο ἀπὸ μιὰ κατσάδα; Αὐτὸ συλλογίσθηκα καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ μιλήσω.
— Παιδί σὰν τὰ περισσότερὰ παιδιά, εἶπε ὁ γέρος, μὰ παιδί τῆς χώρας. Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ καλὸς γεωργός. Βάλ' τον στάλετρι, νὰ κεντῆ τὰ βώδια, νὰ ἰδοῦμε πόσο θὰ βαστάξῃ.
— Δέκα χρόνια!
— Ὅστε δέκα μῆνες!
— Μὰ ἰδὲς τὸν λοιπὸν!
— Ἰδὲς τον καὶ σὺ!
Καὶ καθὼς στεκοῦμαι ἀνάμεσα γέρου καὶ Μπαρμπερῆ, αὐτὸς μ' ἐσπρωχνε ἴς ἐκεῖνον κι' ἐκεῖνος ἴς αὐτόν.
— Τελοςπάντων, εἶπε ὁ γέρος, δε, τι κι' ἂν εἶναι, ἐγὼ τὸν παίρνω. Μόνο νὰ εἰμαστε ἐξηγημένοι: δὲ σοῦ τὸν ἀγοράζω, σοῦ τὸν νοικιάζω: Ὅξ σοῦ δίνω εἴκοσι φράγκα τὸ χρόνο.
— Εἴκοσι φράγκα;
— Καλὰ εἶναι. Καί, ξέρεις, πληρώνω μπροστὰ. Ὅξ πάρῃς τῶρ' ἀμέσως τέσσερα ὠραῖα καλλαρᾶκια καὶ θὰ ξεφορτωθῆς καὶ τὸ παιδί.
— Μ' ἂν τὸ κρατήσω, τ' ὄρρανο-τροφεῖο θὰ μοῦ δίνῃ ἀπάνου ἀπὸ δέκα

φράγκα τὸ μῆνα! φώναξε ὁ Μπαρμπερής.
— Ὅστε ὄκτω, οὔτε ἄπτά... ἔξρω ἐγὼ τίς τιμές... Ἐπειτα θάχες νὰ τὸ τρέφῃς.
— Μὰ θὰ μοῦ δούλευε.
— Δὲν τὸ πολυπυστεύεις αὐτὸ πού λέει;
— Καλὰ, καὶ νὰ μὴ μοῦ δουλέψῃ, τὰ δέκα μου φράγκα πάντα θὰ τάχω.
— Ἄν σοῦ τὰφήσῃ τὸ Κατάστημα. Μ' ἂν τὸ δώσῃ ἄλλον; Δὲν θάχες πεντάρα. Ἀπὸ μένα ὅμως δὲν φοβάσαι. Πάντα καὶ θάχης. Φτάνει νὰπλώνης τὸ χέρι σου, γιὰ νὰ τὸ παίρῃς.
Μιλώντας, ἔφαξε τὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα πέταινο πουγγί, πῆρε ἀπὸ μέσα τέσσερα ἀσημένια πεντάφραγκα καὶ τὰ κτύπησε ἀπάνου στὸ τραπέζι.
— Συλλογίσου ὅμως, ἐφώναξε ὁ Μπαρμπερής, πὺξ αὐτὸ τὸ παιδί, σήμερ' αὔριο, θὰ βρῆ γονιούς!
— Καὶ τί μ' αὐτό;
— Μὰ θὰ πάρῃ κολλὰ ὅποιος θὰ τὸχῃ μεγαλώσει. Τὰ φορτωνόμενα ἐγὼ ποτὲ, ἂν δὲν ἐλογαριάζω κι' αὐτὸ τὸ κέρδος; Τὸν ἀποστράφηκα περισσότερο τὸν Μπαρμπερῆ ἂμ' ἀκουσα τέτοιο λόγο. Τί κακὸς ἄνθρωπος!
— Ἰσα-ἴσα, ἐπειδὴ δὲν τὸ λογαριάζεις πιά, ἦθες νὰ πετάξῃς τὸ παιδί, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος. Μὰ ἔστω ἂν παρουσιασθοῦν καμμιὰ μέρα αὐτοῖ οἱ γονιοί, ἀπὸ ποῖον θὰ τὸ γυρέψουν; ἀπὸ μένα πὺξ δὲ μὲ γνωρίζουν, ἢ ἀπὸ σένα;
— Μ' ἂν τύχῃ καὶ τοὺς βρῆς ἐσὺ;
— Ἐ, τότε συμφωνία: ἂν παρουσιασθοῦν καμμιὰ μέρα γονιοί, θὰ μοιράσουμε τὸ κέρδος. Καὶ τὰ εἴκοσι φράγκα τὰ κάνω τριάντα.
— Κάνε τὰ σαράντα.
— Ἀδύνατο! Για τὴν ἐργασία πὺξ θὰ μοῦ κάνῃ; δὲ δίνω περισσότερα.
— Καὶ γιὰ τί ἐργασία τὸν θές;
Ὁ γέρος κοίταξε τὸν Μπαρμπερῆ παράξένα καί, ἀδειάζοντας σιγά-σιγά τὸ ποτήρι του, εἶπε:
— Νὰ μοῦ κρατῆ συντροφιά. Μὲ πῆραν, βλέπεις, τὰ γεράματα καὶ καμμιὰ φορά, τὸ βράδυ, ὑπερ' ἀπὸ μέρα κουραστική, εἶταν μάλιστὰ ὁ καιρὸς εἶναι ἄσχημος, μὲ πιάνει μελαγχολία. Ὅξ μὲ διασκεδάξῃ.
— Ἐ, ὅσο γι' αὐτὸ, τὰ κότσια του βαστοῦν.
— Χμ! εἶναι ζήτημα. Γιατί θὰ χορεύῃ, θὰ πηδᾷ, ἔπειτα θὰ περπατᾷ ὄρας; κι' ἔπειτα, ἀφοῦ περπατήσῃ, θὰ ξαναπηδᾷ. Τελοςπάντων, θὰ καταταχθῇ στὸ θίασο τοῦ σινιὸρ Βιτάλης.
— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ σινιὸρ Βιτάλης; καὶ ποῦ εἶναι ὁ θίασός του;
— Ὁ σινιὸρ Βιτάλης εἶμαι ἐγώ... καὶ τὸ θίασὸ του θὰ σοῦ τὸν δείξω ἀμέσως. Αὐτὰ λέγοντας, ἀνοῖξε τὴν προθειά του καὶ πῆρε στὸ χέρι ἐν' ἀλλόκοτο ζῶο, πὺξ τὸ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὸ δεξιὸ του μπράτσο, τριγμένο στὸ στήθος του. («Ἐπεται συνέχεια») ΓΡ. ΞΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ γέρος, ἀείνοντας τὴν καρέκλα του, πῆγε καὶ κάθησε ἀντιμέτωπὸς στὸ Μπαρμπερή. Περίεργο πράγμα: Τὴ στιγμή πού σηκώθηκε, ἀνασηκώθηκε κι' ἡ προθειά του μ' ἕνα κίνημα ἀνεξήγητο. Δὲς κι' εἶχε κανένα σκυλάκι στὸ δεξιὸ του μπράτσο.
Τὶ θάλεγε; τί θὰ γίνονταν τώρα;
Τὰ μάτια του τὸν ἀκολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία.
— Ἐπὶ λοιπὸν θέλεις, εἶπε, νὰ μὴν τρώῃ πιά τὸ φώμι σου αὐτὸ τὸ παιδί, ἢ, ἀν' ἐξακολουθήσῃ νὰ τὸ τρέφῃ, νὰ σὲ πληρώνουν; δὲν εἶν' ἔτσι;
— Ναι, βέβαια! γιατί, βλέπεις, ἐγώ...
— Περιττό! ἡ αἰτία δὲν μ' ἐνδιαφέρει καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ τὴ μάθω φτάνει πὺξ ἔρω, πὺξ δὲν θέλεις πιά τὸ παιδί. Ἐ, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲς μου τὸ μένα. Τὸ παίρνω.
— Νὰ στὸ δώσω;
— Μὰ ναί! δὲν θέλεις νὰ τὸ ξεφορτωθῆς;
— Τί λές, καλέ! Ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω τέτοιο παιδί, εἶσαι ἄμορφο; Γιατ' εἶναι

ἄμορφο παιδί, καλοκατωμένο. Για δὲς τὸ.
— Τὸ εἶδα.
— Ρεμῆ! ἔλα δῶ.
Ζύγωσα στὸ τραπέζι τρέμοντας.
— Ἐλα, μικρέ, μὴ φοβάσαι, μοῦ εἶπε ὁ γέρος.
— Ἰδὲς τὸ! Ξανάπε ὁ Μπαρμπερής.
— Δὲν εἶπα πὺξ εἶναι ἄσχημο. Ἄν ἦταν ἄσχημο, δὲν θὰ τῷθελα. Τὰ «τέρατα» δὲν εἶναι δική μου δουλειά.
— Χμ! μακάρι νάταν «τέρας» μὲ δύο κεφάλια, ἢ τουλάχιστο νάνος...
— Τότε δὲν θὰ τὸ πέταγες στ' ὄρ φαντομορεῖο, ἔ;... Φυτικά, ἕνα «τέρας» εἶχε ἀξία. Μπορεῖ κανεὶς εἶπε νὰ τὸ νοικιάσῃ, εἶπε νὰ τὸ δειχθῇ ὁ ἴδιος καὶ νὰ βγάλῃ λεφτά. Μὰ τὸ παιδί αὐτὸ οὔτε δικέφαλο εἶναι, οὔτε νάνος. Κατωμένο σὰν ἄλλα τὰ παιδιά, δὲν κάνει γιὰ τίποτα.
— Πῶς; μπορεῖ νὰ δουλέψῃ.
— Εἶναι πολὺ ἀδύνατο.
— Αὐτὸ ἀδύνατο; Ὅχι δά! Εἶναι δυνατὸ σὰν ἄντρας, γερὰ, ὑγιῶ. Μὰ ἰδὲς, ἰδὲς τὰ πόδια του. Εἶδες ποτὲ σου πὺξ ἴσα πόδια;

Ὁ Μπαρμπερής μοῦ σήκωσε τὸ πανταλόνι.
— Πολὺ ἱγνῶ, εἶπε ὁ γέρος.
— Ἀμὴ τὰ μπράτσα του; ἐξακολουθήστε ὁ Μπαρμπερής.
— Καὶ τὰ μπράτσα εἶναι σὰν τὰ πόδια. Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ βαστάξουν τὰ βαρεῖες δουλειές...
— Αὐτὰ δὲ θὰ μπορούσαν, αὐτὰ;... Μὰ πιάσε λοιπὸν, πιάσε καὶ σὺ!
Ὁ γέρος ἔβαλε τὰρταρο χέρι του στὰ πόδια μου καὶ τὰ ψηλάφησε, κουνώντας τὸ κεφάλι του μὲ μορρασμαῖους.
Εἶχα παρευρεθῆ σὲ μιὰ τέτοια σκηνή, τότε πού ἦλθε ὁ ζωέμπορος στὸ σπίτι νὰγοράσῃ τὴν ἀγελάδα μας. Κι' αὐτὸς τὴν ψηλάφησε καὶ τὴν πασπάτεψε παντοῦ κι' αὐτὸς κουνούσε τὸ κεφάλι του μὲ μορρασμαῖους; κι' αὐτὸς εἶλεγε πὺξ δὲν ἦταν καλὴ ἀγελάδα καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ξαναπουλήσῃ κι' ὅμως τὴν ἀγοράσε καὶ τὴν πῆρε.
Ἔτσι τώρα καὶ μένα, θὰ μὰγοράζε ὁ γέρος, καὶ θὰ μ'ἐπαίρνε; Βοήθεια, μάννα Μπαρμπερίνα, βοήθεια!
Μὰ ποῦ! μάννα Μπαρμπερίνα δὲν ἦταν ἐκεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Μοῦρχότανε νὰ πῶ, πὺξ χθὲς ἀκόμα, ὁ ἴδιος ὁ Μπαρμπερής μὲ κατηγοροῦσε γι' ἀχαμνὸ κι' εἶλεγε πὺξ δὲν ἔχω οὔτε μπράτσα οὔτε κότσια. Τί θὰ κέρδιζα ὅμως ἂν τὸν μαρτυροῦσα; τί ἄλλο ἀπὸ μιὰ κατσάδα; Αὐτὸ συλλογίσθηκα καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ μιλήσω.
— Παιδί σὰν τὰ περισσότερὰ παιδιά, εἶπε ὁ γέρος, μὰ παιδί τῆς χώρας. Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ καλὸς γεωργός. Βάλ' τον στάλετρι, νὰ κεντῆ τὰ βώδια, νὰ ἰδοῦμε πόσο θὰ βαστάξῃ.
— Δέκα χρόνια!
— Ὅστε δέκα μῆνες!
— Μὰ ἰδὲς τὸν λοιπὸν!
— Ἰδὲς τον καὶ σὺ!
Καὶ καθὼς στεκοῦμαι ἀνάμεσα γέρου καὶ Μπαρμπερῆ, αὐτὸς μ' ἐσπρωχνε ἴς ἐκεῖνον κι' ἐκεῖνος ἴς αὐτόν.
— Τελοςπάντων, εἶπε ὁ γέρος, δε, τι κι' ἂν εἶναι, ἐγὼ τὸν παίρνω. Μόνο νὰ εἰμαστε ἐξηγημένοι: δὲ σοῦ τὸν ἀγοράζω, σοῦ τὸν νοικιάζω: Ὅξ σοῦ δίνω εἴκοσι φράγκα τὸ χρόνο.
— Εἴκοσι φράγκα;
— Καλὰ εἶναι. Καί, ξέρεις, πληρώνω μπροστὰ. Ὅξ πάρῃς τῶρ' ἀμέσως τέσσερα ὠραῖα καλλαρᾶκια καὶ θὰ ξεφορτωθῆς καὶ τὸ παιδί.
— Μ' ἂν τὸ κρατήσω, τ' ὄρρανο-τροφεῖο θὰ μοῦ δίνῃ ἀπάνου ἀπὸ δέκα

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

[Χριστουγεννιάτικο]

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδὲ σελ. 26)

Ἦ ὄρα ὅμως περνοῦσε κι' ὁ Γιῶργης δὲν φαίνονταν. Ἀνυπομονησία μεγάλη! τί συμβαίνει; Ἐξάφνα, στὸ γειτονικὸ σπίτι ἀκούγεται: «Καλὴ ἑσπέρα, ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὄρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας»...
— «Μωρέ, ἄλλα παιδιά τὰ λένε!» ἐφώναξε στὸν ἑαυτὸ μου καὶ στή στιγμή βρέθηκα στὸ μπάρμπα μου τοῦ Γιάννη τὸ σπίτι.
— «Ὁ Γιῶργης, πὺξ εἶναι ὁ Γιῶργης;» ἐρώτησα μὲ τρομάρα τὴν ξαδέρφη μου τὴν Ἐλπίδα.
— «Ὁ Γιῶργης; Ἦρθ' ὁ Κωστής ὁ δικός σας, πρῶτ' αἰώ, καὶ τὸν πῆρε νὰ πᾶν νὰ πᾶν τὰ Χριστούγεννα»
Ὁ συμφορὰ μου! Τέτοια παρασπονδία τοῦ ξαδέρφου μου ποτὲ δὲν τὴν περιμένα. Τώρα τί νὰ γίνῃ; Ἀνάγκη νὰ βρῶ ἄλλο σύντροφο, ἄλλως ἢ σακκούλα θὰ ἔμεινε ἄδεια!
Ἀρόμο λοιπὸν μέσα στὴς γειτονίες γιὰ σύντροφο. Ἄλλα ἄλλα τὰ παιδιά ἦταν πιά ξευγαρωμένα καὶ ἀπὸ τίς ἀνοιχτές κάρτες τῶν σπειδῶν ἀκούγονταν: «Καλὴ ἑσπέρα, ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὄρισμός σας, Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας...» Καὶ οἱ εὐθymes φωνὲς τῶν παιδιῶν ἦσαν γιὰ μένα πένθημη συνοδεία τῆς μοναξιάς μου καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως!
Ἐγύρισα στὸ σπῆρι ὅπου, πεσμένος προυνάξ, ἔκλαιγα ὅλη τὴν ἡμέρα.
Τὸ βράδυ βράδυ, εἶταν ἔλα ἀπὸ μακριὰ τὸν ἀδερφο μου τὸν Κωστή νὰ γυρῆ στὸ σπίτι, τὸν ὑποδέχθηκα μὲ βροχὴ ἀπὸ πέτρας καὶ μὲ κατὶ κοσμητικὰ ἐπιθέτα πὺξ ντρέπομαι νὰ τὰ γράψω ἐδῶ μέσα.
«Βρὲ παιδάκι μου, τοῦ λέει ἡ μάννα μου, πῆγαινε κι' ἂν αὐτὸν νὰ τὰ πῆς. Ὅξ μὲ σκᾶσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὰ κλάματα».
Ὁ ἀδερρός μου, εἶπε ἀπὸ ῥόθο, εἶπε ἀπὸ συμπάθεια, μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγήκαμε στή γύρα γιὰ τὰ Χριστούγεννα.
Πήγαμε στὸν κουμπάρου μας τοῦ Γιάννη τοῦ Κούρκαρα: «Τάπαν ἄλλοι!» μὰς εἶπαν. Πήγαμε στὸν Μάστορ Φώτη: «Τάπαν ἄλλοι!» μὰς εἶπαν. Πήγαμε στὸν Νασοῦμη, τὸ ἴδιο κ' ἐκεῖ. Πῆρε πιά νὰ νοηκώῃ, οἱ πόρτες ἔκλειναν, τὸ κρῦο ἔτσιουξε κι' ἔπρεπε νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι. Οὔτε ὁ Ναπολέων σὰν ἔχαιε τὴ μᾶχη τοῦ Βατερλώ, δὲν θάχε τόση ἀελπισία, ὅση εἶχα ἐγὼ, στήν καρδιά καὶ στὸ πρόσωπο, ἐκεῖνο τὸ βράδυ.
Ἐπιγιόμωνα στὰ δάκρυα.
Καὶ ἡ καίμενη ἡ μαννούλα μου, γιὰ νὰ μὴν κάμω λυπητερά Χριστούγεννα: «Ἐλα, βρέ, εἶπέ τα ἐδῶ», μοῦ εἶπε.

Καὶ ἐγὼ, διακοπτόμενος συχνὰ ἀπ' τοὺς λυγμούς, ἀρχίτα:
«Καλὴ ἑσπέρα... ἄρχοντες ἂν... εἶναι... ὄ... ὄ... ὄρισμός σας...»
Ἀφοῦ εἶπα ἔτσι καμμιὰ δεκαριά φράγκους;
«Αἰ, φτάνει, μοῦ λέγει ἡ μάννα μου, καὶ τοῦ χρόνου»
Καὶ μοῦ ἔβαλε στήν παλάμη ἕνα... φράγκο!!!
Μόλις τὸ κοίταξα καλὰ-καλὰ στὸ λυχνάκι, καὶ τὸ εἶδα ἔτσι ἀσημένιο καὶ γυαλιστερό. «Ὡωὼπ!!» ἐφώναξα μ' ἐνθουσιασμὸ κ' ἔκαμα μιὰ τούμπκα στὰ στρωσίδια, πὺξ μὰς εἶχε ἔτοιμα ἡ μάννα μας νὰ κοιμηθοῦμε.
Τί σημαίνει ἂν σὲ λίγες μέρες τὸ φράγκο, μὲ τρόπο, πῆγε πάλι στή θέση του; Ἦ χαρὰ μοῦ ἔμεινε.
Καίμενη μαννούλα!..

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΛΛΟΣ

Ὁ Μίμης καθεστὰ στήν καρκαλίτσα του, κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἦ μέρα πέφτει. Ἄκουμπᾷ τοὺς ἀγκῶνες του στὰ γόνατά του καὶ μισοκρῦβει τὸ πρόσωπό του μὲς στὰ χέρια του, πὺξ τοῦ ζουλοῦν τὰ μάγουλα. Συλλογίζεται τίς κακίες πὺξ ἔκαμε κείνη τὴν ἡμέρα. Τὶ ἀτχημὲ μέραι τὰ μαθηματὰ του δὲν τὰ ἤξερε, τὰ γρακτὰ του κακογραμμένα. Φανηκε αὐθιδῆς στή δασκάλα του καὶ κακιωμένος στὸν περίπατο. Ἀλήθεια, τί ἀσχημὲ μέραι! Δίκιο ἔχει ἡ δασκάλα του νὰ λέγῃ πὺξ δὲν εἶναι γιὰ τίποτα. Ἀπῆρτε καὶ τὴ μάμὰ του, πὺξ τότε εἶναι δυστυχισμένη καὶ κλαίει ὀλοένα ἀπὸ τότε πὺξ ἔχασε τὸ μικρὸ Πιρῆ, τὸ μεγαλύτερό του ἀδερφο...
Μιὰ φωνή, γλυκειὰ φωνή, τὸν βγάζει ἀπὸ τὴ συλλογὴ του.
— Τί μοῦ εἶπαν, Μίμη; Ἦσουν κακιωμένος σήμερα τ' ἀπόγεμα;
Ὁ Μίμης σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἦ μαμά του εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἀπῆρτε στὸ μαῦρο ρουστάνι τῆς, φαίνονταν πὺξ κουρασμένη ἀπὸ ἄλλες φορές. Ἦ κάτασπρῆ τῆς ὄψη γέρνει λιγάκι τὸν ὄμο τῆς. Ὅξλεγε κανεὶς λουλούδι τριακισμένο.
Ὁ Μίμης ἀνοίγει τὸ στόμα του, μὰ τίποτὲ δὲ βρίζει νὰ πῆ. Κάτι νοιώθει μοναχὰ νὰ τὸνε σφίγγῃ στὸ στήθος καὶ νὰ τὸν κἀνῇ νὰ ποῖ.
Ἦ μάμὰ ξαναλέγει τὴν ἐρώτησή τῆς:
— Ἀλήθεια λοιπὸν, Μίμη; Ἦσουν κακιωμένος ἀπόψε;
Περίεργο. Ἦ φωνὴ τῆς μαμᾶς δὲν εἶναι θυμωμένη. Ἐχει δίκιο κάποτε νὰ θυμῶνῃ μὲ τὰ κατωμάτια τοῦ Μίμη καὶ νὰ τὸν μαλώνῃ κιόλα. Μὰ ἀπόψε εἶναι πολὺ γλυκειὰ. Λιγάκι λυπημένη μοναχὰ, ἐξ αἰτίας του βέβαια. Σηκώνεται καὶ σιμῶνει στήν πολυθρόνα.

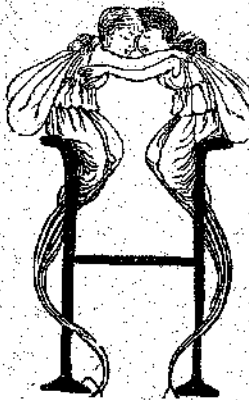
— Σὲ βεβαίῳ, μαμάκα, δὲ θέλησα νὰ κακιώσω. Μόνο πὺξ δὲν εἶχα πολὺ ὄρεξη γιὰ κουβέντες.
Τὸ εἶτε ἄτὰ καὶ στερεώνοντας λιγάκι τὴ φωνή του πὺξ τρεμούλιαζε. Τὸ λυπημένο πρόσωπο τῆς μαμᾶς του μισοκρῦβει νὰ τὸν ἰδῇ καὶ στὸ λεκτὸ τῆς στόμα ἕνα χαμόγελο γλωμὸ σχεδιάζεται.
— Ἄ τὸ Μιμάκη μου, πὺξ δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ λόγια! Ἐλα νὰ μεῦ τὰ πῆς, πουλάκι μου.
Ὁ Μίμης πᾶει νὰ φέρῃ τὸ σκαμανάκι τοῦ πιάνου, τὸ βάζει κοντὰ στήν πολυθρόνα τῆς μαμᾶς του καὶ κάθεται.
Ἦ γλωτσα του, ἡ τόσο φλύαρη, δὲ βρίσκει λόγια. Μὰ τὸ λεκτὸ, ἀδύνατο χέρι τῆς μαμᾶς εἶναι ἀσχημὸν στὰ γόνατά τῆς. Δεῖλὰ-δεῖλὰ ὁ Μίμης τὸ ἀγγίζει μὲ τὰ δάχτυλά του καὶ ἀφοῦ βλέπει πὺξ δὲν τραδιέται, τὸ σηκώνει λιγάκι καὶ τὸ φιλεῖ.
— Τί τρέχει, Μίμη μου; Μήπως οἱ κακίες σου οἱ σημερινές σὲ κάνουν τόσο τρυφερό;
Ὁ Μίμης νοιώθει τὰ μάγουλά του νὰ καῖνε. Τί εὐτυχισμένος θάταν αὐτὴ τὴ στιγμή, ἂν δὲν ἦταν στή μέση αὐτῆς οἱ ἀνοησίες του! Μὰ εἶταν κἀνῇ τὸ κακό, δίκιο εἶναι νὰ ὑπερέσῃ καὶ τὴν τιμωρία. Ἐπειτα τὰ χεῖλιά τῆς μαμᾶς δὲ μαλώνουν ἀπόψε. Τοῦ μιλῶν μόνου, τοῦ παραγγέλνουν μὲ γλυκὰ καὶ μὲ πόνο, πὺξ πρέπει χωρὶς ἄλλο πιά νὰ προσπαθῆσῃ νάναι φρόνιμος, γιὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ μὴν εἶναι δυστυχής. Ἦ καρδιά τοῦ Μίμη φουσκῶνει καὶ μὲ πνιγμένη φωνή:
— Προσπαθῶ, ψιθυρίζει, μαμάκα μου, σὲ βεβαίῳ, μὰ ἀπὸ τώρα θὰ βάλω ἄλλα μου τὰ δυνατὰ.
— Μὰ τί εἶχε ἡ μαμά ἀπόψε; Νὰ πὺξ σκύρτει λιγάκι τὸ κεφάλι τῆς καὶ σιγά-σιγά τὰ χεῖλιά τῆς ἐρχονται ν' ἀγγίζουν γλυκὰ τὸ μέτωπο τοῦ Μίμη. Ἄλλες φορές, μοναχὰ τὸ πρῶτ' καὶ τὸ βράδυ πὺξ θὰ κοιμηθῇ, τὸν φιλεῖ.
(Ἐπεται τὸ τέλος) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ
Σκύλος καμυβίσσιος, Ναυαροσομῆνος, Στὴ στεριά σὰ βγήκε Ἐθαλασοβρεγμένος, Γέρο-Λύκο βρήκε. Λύκο δὲ γνωρίζω: Σκύλο τὸν νομίζει.
«Γέρο μ', πὺξ εἶναι ὁ λύκος Δρόμος μὲς στή χώρα Πρὸ τραβῆει;» — «Ὅξ τώρα Ἀρόμο δὲ γνωρίζω: Στὰ βουνὰ γυρίζω. Σ' εἶσαι καραβίσσιος, Μὰ κι' ἐγὼ... βουνήσιος.»
«Ἄκου τὴ φλογέρα! Πᾶμε ὦ; ἐκεῖ-πέρα; Πᾶμε, τὸν τσοπάνο Νᾶχω καλετάνο;... Φεύγεις; Δὲ θὰ πᾶμε;»
«— Σκύλος εἶσαι κι' ἄμει!»
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αγαπητοί μου,

ΠΑΤΡΙΔΑ μας έχει το προνόμιο ναγαπιέται θερμά απ' τους ξένους. Οι λέξεις φιλέλληνη και φιλελληνισμός, γνωστές ακόμα απ' τον παλιό καιρό και

σήμερον σχεδόν παγιώσιμες, δεν έχουν ανάλογες για κανέν άλλο έθνος. Ο Γεώργιος Κλεμασιώ, ο μεγάλος πρωθυπουργός της Γαλλίας, είπε μία φορά, —κι' έτυχε να τον άκούω με ταύτιά μου όταν τόλμαγε, —πως κάθε πολιτισμένος άνθρωπος έχει δυο πατρίδες, τη δική του και την Ελλάδα. Σ' αυτή τη φράση υπάρχει ο όρισμός του φιλελληνισμού. Οχι, κανείς πώς οι φιλέλληνες αποτελούν έναν άλλο λαό, εν άλλο έθνος ξεχωριστό, σκορπισμένα 'ς όλο τον κόσμο. Είναι οι πολιτισμένοι άνθρωποι κάθε χώρας, — Γάλλοι, Άγγλοι, Σουηδοί, Αμερικανοί και καθέξής, — που θεωρούν σά δεύτερη πατρίδα την Ελλάδα.

Μα ποιά Ελλάδα; Την άρχαία ή τη νέα; —Και τίς δυό! Και τίς δυό που κόνουν μία: Τη μεγάλη Ελλάδα, την άθάνατη, Ο «πολιτισμένος» άνθρωπος την άρχαία βέβαια θα πρωτογνωρίση και θα πρωταγαπήση. Απ' αυτή όμως θα ενδιαφερθή ύστερα και για τη νέα. Νά τη γνωρίση κι' αυτή, δεν είναι πάντα εύκολο. Δεν υπάρχουν άφθονα τά μέσα αυτής της γνωριμίας. Γιατ' η Ελλάδα βρίσκεται μακριά, τó ταξείδι της κοστίζει, βιβλία γι' αυτήν, σέ ξένες γλώσσες, δεν είναι γραμμένα πολλά... Άν όμως αυτός ο «πολιτισμένος» τά βρή κάποτε βολικά και ή τύχη νάρθη στην Ελλάδα και να μείνη κάμποσο καιρό, ή να γνωρισθ' μ' Έλληνες στη πατρίδα του, ή να μάθη τη νέα μας γλώσσα και να διαβάση τη νέα μας φιλολογία, — τότε αγάπ'α και τη νέα Ελλάδα σαν την άρχαία. Γίνεται πιά φιλέλληνη σωστός. Μπορώ μάλιστα να πώ, πώς πολλοί απ' τούς ξένους αυτούς, που έζησαν στον τόπο μας, κι' έμαθαν τη γλώσσά μας καλά, και σπούδασαν τή ήθη και τά έθιμά μας, και γνώρισαν τον εθνικό μας χαρακτήρα, κι' είδαν τίς προόδους μας σέ κάθε κλάδο της σύγχρονης ζωής, — αγάπησαν τη νέα Ελλάδα πιά πολύ κι' απ' την άρχαία. Γι'

αυτή τó αισθήμα είναι περισσότερο θαυμαστός για 'κείνη όμως είναι ή συμπάθεια, ή στοργή που μας γεννά κάθε τζωντανό και νέο, όταν, έννοείται, βλέπουμε πώς είναι άξιο της ευγενικής του καταγωγής, πώς προοδεύει, πώς έχει δικά του προτερήματα και προτοιμάζει μ' αυτά ένα τιμίο μέλλον.

Αυτές τίς σκέψεις μου γέννησε ένα καινούργιο βιβλιαράκι, που έλαβα προχθές. Είναι τυπωμένο στη Θεσσαλονίκη κι' έπιγράφεται απλά: «Idylles et Fragments, par Léon Cathlin». Γαλλικό, βλέπετε, γιατί τώγραφε Γάλλος, — ένας Γάλλος στρατιώτης, απ' αυτούς που ο παγκόσμιος πόλεμος τούς έφερε στην Ελλάδα. Τοίχιζε, με άλλους λόγους, τού κ. Κατλέν να γνωρίση κι' από κοινή τή «δευτέρα πατρίδα» κάθε πολιτισμένου ανθρώπου. Μπορεί να τó προκάλεσε κι' ο ίδιος, από τó μεγάλο του φιλελληνισμό. Γιατί ο στρατιώτης αυτός είναι ένας νέος ποιητής και πεζογράφος, γνωστός από τώρα στην πατρίδα του, αφού ένα του μυθιστόρημα τó βράδευσε κι' η Γαλλική Ακαδημία. Γνωρίζει θαυμάσια τάρχατα Έλληνικά καθώς και τά νέα. Αυτά τάρχατα τάρχα που ήλθε στην Ελλάδα; Τά γνωρίζει κι' από προηγήτερα, όπως τόσο άλλοι Έλληνιστές; Δεν τó ξέρω. Ξέρω μόνο, πώς ο κ. Κατλέν λατρεύει την Ελλάδα, και τή άρχαία μαζί κι' τη νέα. Είναι ο σωστός, ο τέλειος φιλέλληνη που είκαμε. Κι' επειδή ή αγάπη, καθώς λέει ο μεγαλύτερος ποιητής της πατρίδας του, είναι δράσις, κι' ο κ. Κατλέν έργάζεται τώρα για την αγάπημένη του Ελλάδα. Γράφει κι' αυτή. Θέλει να γνωρίση στους πατριώτες του την κλασική γή που πατεί με τή αγάλαση, — τη φύση της, τούς ανθρώπους της, τη ζωή της, τη φιλολογία της. Και τó βιβλιαράκι που τύπασε τώρα, αυτό τó σκοπό έχει: Νά γνωρίση τó αντικείμενο της αγάπης του κι' έτσι να τή μεταδώη 'ς όσους θά τó διαβάσουν.

Μετ' τώττειλε με μία χαρακτηριστική κι' ώραία αφέρωση, που ράς την αντιγράφω εδώ, όπως είναι γραμμένη γαλλικά, για να ιδήτε από πόσο φιλελληνισμό κτυπά ή γαλλική αυτή καρδιά: «A Monsieur Gr. Xenopoulos, au romancier et au dramaturge savourenx, en lui disant mon ardent amour de la Grèce et mon vif desir de la voir retrouver son antique splendeur.» Άκούστε τώρα και τά θέματα μερικών απ' αυτά τά «Ειδύλλια»: Τό πρώτο, —μόνο τó πρώτο, —είναι για τή Γαλλία. Έπιγράφεται: «Έγκώμιο της Γαλλίας σέ δυο μικρούς Έλληνες βοσκούς». Τό δεύτερο, «Η γιορτή της Άνοιξης στην Ελλάδα», περιγράφει θαυμάσια μία Πρωτομαγιά

στη έξοχή της Φλωρίνας. Τό τρίτο, «Τό ποιμενικό μου ραβδί», διηγείται πώς τού χάρισαν, 'ς ένα χωριό της Μακεδονίας, κχι' πόσο τον χαροποίησε, μία γκλιτσα, όμοια με τó «λαγυβόλον» των βοσκών τού Θεοκρίτου. Τό τέταρτο, «Τό μέλι των Μουσών», μάς παρουσιάζει τόν ποιητή Λάμπη, «ένα καλλιχάρι της μακεδονικής έξοχης, γέματο δύναμη και νεάτα, που άν και δεν έχη τίς χάρες τού χωραίτη, είναι όμως ποιητής». Έν άλλο, «Ηπια από την Κασταλία πηγή», περιγράφει τó ταξείδι του, από τόν Ταραντία ως την Θεσσαλονίκη, με τó πέρασμά του και τó προσκύνημα στους Δελφούς...

Άλλά δεν είναι ανάγκη να αφέρω εδώ όλα τά θέματα τού φιλελληνικού αυτού βιβλίου. Φτάνει να πώ πώς σέ κάθε σελίδα, σέ κάθε γραμμή, λάμπει αυτό τóλόδοθρο αισθήμα «l'ardent amour» τού ποιητή για την Ελλάδα. Κι' αυτό κάνει τόν Έλληνα αναγνώστη υπερέφανο μαζί κι' εγνώμονα. Υπερέφανο γιατί συλλογίζεται πώς κανένας Γερμανός ποιητής ή πεζογράφος, άν έτυχε να πάη στρατιώτης και να μείνη στη Βουλγαρία, π.χ., δεν θα μπορούσε ποτέ να γράψη γι' αυτή ένα τέτοιο βιβλίον. Εγνώμονα, γιατί τέτοια βιβλία προσφέρουν ανεκτίμητη εκδούλευση στη νέα Ελλάδα, που έχει ακόμη τήσ ανάγκη να γνωρισθ'η. Κι' ο κ. Κατλέν, φίλος της αληθινά πολύτιμης, δεν θά σταματήση ως εδώ. Κι' άλλα βιβλία για την πατρίδα μας θά γράψη. Κι' εν' από τά όνειρά του, που όρχισε κιόλα να τó πραγματοποιή, είναι να γνωρίση στους Γάλλους, —μου τάρνακωνάνει ο ίδιος, — τούς κορυφαίους ποιητές μας και πεζογράφους, μεταφράζοντας τά καλύτερα έργα τους γαλλικά.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Πραγματικός. Άνάμεσα βουνού και όροπεδίου, τó έδαφος ήταν κολύ χαμηλωμένο, και άν οι λάβες έπαιρναν ποτέ τó δρόμο της λίμνης, θά έπεφταν ίσως στους άμμόλοφους και στα περίχωρα τού κόλπου Καρχαρία.

—Δεν είδαμε όμως ακόμα κανόν στην κορυφή τού βουνού, που θά έδειχνε ότι ή έκρηξη πλησιάζει, παρατήρησε ο Γεδεών Σπίλετ.

—Όχι, αποκρίθηκε ο μηχανικός, ούτε άτμός δεν βγαίνει τώρ' από τόν κρατήρα, που ίσα-ίσα χθές έκκοιταζε την κορυφή του. Μπορεί όμως, μέσα του, βαθιά, να συσσωρεύθηκαν με τόν καιρό πέτρες, στάχτες, λάβες πετρωμένες, και

να φράχθηκε τώρ' κια ή ασφαλίστικη δικλείς που λέγαμε πριν. Άλλά, με την πρώτη σοβαρή προσπάθεια, καθ' έμπέδιο θά φύγη από τή μέση, και μπορείς να είσαι βέβαιος, αγαπητέ μου Σπίλετ, ότι ούτε τó νησί, που είναι τó κακάνι, ούτε τó ήραίστατο, που είναι τó φουρνέλο, δεν θάνατιναχθούν από τήν πίεση τού γκαζιού. Όπωσδήποτε, τó ξαναλέω: καλύτερα να μη γίνη έκρηξη!

—Δεν χωρεί όμως άμφιβολία, είπε ο ρεπόρτερ, ότι άκούγονται, από αυτά τά σπλάχνα τού ήραίστατου, υπόκωφες βροντές. —Ναι, αποκρίθηκε ο μηχανικός, τού άκράσθηκε και πάλι με μεγάλη προσοχή. Αυτό πιά είναι βέβαιο. Κάτι μαγειρεύεται κει-μέσα, που δεν μπορούμε να ξέρουμε ούτε τή σπουδαιότητά του, ούτε τó τελικό αποτέλεσμα.

Ο Κύριος Σμιθ κι' ο Γεδεών Σπίλετ γύρισαν στους συντρόφους τους και τούς ανακάλωσαν τίς παρατηρήσεις τους.

—Ότι τó ήραίστατο γυρεύει να κάμη τó δικά του; έρώνασε ο Πέγκροφ. —Άς κοιτάση! Θα βρή τó μάρτορ του.

—Ποιον δηλαδή; ρώτησε ο Νάβ.

—Τόν άγνωστο Προστάτη μας, Νάβ, τó Θεό τού νησιού μας! Μάλις κάμη να νοίξη τόν κρατήρα του, θά τού τόν βουλώτη όμείως.

Η πέποιθητη, βλέπετε, τού ναύτη στό «Θεό τού νησιού» ήταν άόλυτη. Μα και πραγματικός, ή μυστική δύναμη που τούς είχε φανερωθή ως τώρα με τόσα θαύματα, φαίνονταν άπερίοριστη. Άν ήταν άνθρωπος, που κατοικούσε; Κι' αυτό μυστήριο! Γιατί με όλο τó ζήλο, με όλο τó πείσμα που έβαζαν οι άποικοι στην έξερεύνησή τους, ούτε ίχνος κατοικίας δεν μπόρεσαν ακόμα να ανακάλυψουν πουθενά.

Από τίς 19 ως τίς 25 Φεβρουαρίου, έφαξαν όλη τή μεσημβρινή χώρα της νήσου Λίγκολν. Δεν άφισαν τρυπίτσα άγύριστη. Έφθασαν ακόμα να κτυπούν τά τοιχώματα των βράχων, όπως άστυνομικοί θά κτυπούν τούς τοίχους κανενός ύποπτου σπιτιού. Τό βουνο έρευνήθηκε ως τή βάση τού κώνου, όπου τελείωνε τó πρώτο, να κούμε, πάτωμα των βράχων και ύστερα ως τήν ψηλότερη ραχή τού πελώριου εκείνου καπέλλου, που στό βάθος του άνοίγονταν ο κρατήρας.

Έκαμαν κάτι παραπάνου: μπήκαν και στην κρατήρα, σβισμένο ακόμα, μα που απ' τά βάθη τού άντηγούσαν πιά καθαρά οι υποχθόνιες βροντές. Ούτε κανός όμως, ούτε άτμός, ούτε θερμασμένα τοιχώματα, ούτε τίποτα δεν μαρτυρούσε πώς ή έκρηξη ήταν κοντά.

Και τά ίχνη εκείνου που ζητούσαν, οι άποικοι, δεν τά βρήκαν ούτε μέσα στον

κρατήρα, ούτε σε κανένα άλλο μέρος τού Φραγκλίνου.

Στράφηκαν τότε προς τή χώρα των άμμόλοφων. Έπειτ' ανέθηκαν στους άμφελούς λαβικούς βράχους τού κόλπου τού Καρχαρία. Κανείς! Τίποτα!

Αυτές οι δυο λέξεις συνόψιζαν τó αποτέλεσμα τώσων κοπών και τώσων αγώνων. Οι άποικοι έβρασαν να πιστέψουν, —και με τó δικιο τους, μα τήν αλήθεια, — ότι ο Άγνωστος δεν κατοικούτε στην έπιράνεια τού νησιού τους. Τό συμπέρασμα αυτό τούς έπρωξε σέ χίλιες φανταστικές υποθέσεις. Ο Πέγκροφ μάλιστα κι' ο Νάβ ήταν βέβαιος πιά πώς δεν έπρόκειτο για κάτι απλώς έκτακτο, αλλά για κάτι υπερφυσικό.

Στις 25 Φεβρουαρίου, οι άποικοι, άρκετά άπογηστειμένοι και κάπως θυμωμένοι για τήν άκατοχία τους, γύρισαν πτό Γρανίτινο Παλάτι και με τó δικλό

«Μπήκαν και τόν κρατήρα...» (Σελ. 29, ζν. α') σχοινί, που ένα βέλος τó έστειλε στό δοκάρι της πύρας, άποκατάστησαν τήν κομμένη συγκοινωνία.

Ύστερ' από ένα μήνα, τήν 25 Μαρτίου, γύρισαν τήν τρίτη επέτειο τού έρχομά τους στη νήσο Λίγκολν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Τρία χρόνια. —Τό ζήτημα τού καινούργιου πλοίου. —Τι άποφασίεται. —Έθνημια της άποικίας. —Τό ναυπηγείο. —Τά ψήχη τού βορρίων ήμισυαίριον. —Ο Πέγκροφ έγκαρτερεί. —Ο Φραγκλίνος.

Τρία χρόνια είχαν περάσει άφότου οι αιμαλάτοι της Ρισμόνδης έδραπέτευσαν και, στα τρία αυτά χρόνια, πώδες φορές μίλησαν για τήν πατρίδα, που τήν είχαν πάντα στό νού τους!

Ήταν βέβαιος πώς ο έμφύλιος πόλεμος

θα είχε πιά τελειώσει, ούτε είχαν άμφιβολία πώς ή νίκη στερώνωσε τόν δικαιοάγωνα των Βορείων. Μα ποιά ήταν τά ποτελέσματα τού φοβερού αυτού πολέμου; Πόσο άμερικανικό αίμα έτοιχίσε; Πόσοι φίλοι τους είχαν σκοτωθ'η 'ς αυτόν; Γι' αυτά μιλούσαν συχνά, χωρίς να διαβλέπουν ακόμα τήν ήμέρα, που θά μπορούσαν να ξαναβούν τήν πατρίδα τους. Νά γυρίσουν εκεί, έττω για λίγες ήμέρες, να ξαναδέσουν τόν κοινωνικό σύνδεσμο με τόν κατοικημένο κόσμο, ναποκαταστήσουν μία συγκοινωνία ανάμεσα στην πατρίδα τους και στό νησί τους, κι' ύστερα να περάσουν τó περισσώτερο και τó καλύτερο ίσως μέρος της ζωής τους στην άποικία εκείνη που είχαν ιδρύσει, ήταν λοιπόν όνειρο άπραγματοποίητο!

Άλλά για να πραγματοποιηθ'η τόνειρο αυτό, δυο μόνο τρόποι υπήρχαν: ή να φανη μία μέρα ένα πλοίο στα νερά τού νησιού Λίγκολν, ή να ναυπηγήσουν οι ίδιοι οι άποικοι έν' άρκετα μεγάλο, ώστε να μωρή να ταξιδέψη μακριά.

—Έκτός πιά, έλεγε ο Πέγκροφ, άν ο Θεός τού νησιού μάς δώση κάποτε τά μέσα να ξαναγυρίσουμε στην πατρίδα!

Κι' αλήθεια, άν έλεγαν καμμιά μέρα στόν Πέγκροφ ή στό Νάβ, πώς ένα καράβι τριακοσίων τόννων ξεφύτρωνε άξερνα και τούς περίμενε στην κόλπο τού Καρχαρία ή στό Πόρτο-Μπαλλόνι, τήν παραμικρή έκπληξη δεν θά φανέρωναν. Από τόν υπεράνθρωπο, τίν υπερφυσικό Πρόστάτη, έπείριμεναν τά πάντα!

Ο Κύριος Σμιθ όμως, που δεν είχε τήν ίδια έμπιστοσύνη, τούς συμβούλευσε να γυρίσουν στην πραγματικότητα και να συζητήσουν μαζί του για τήν κατασκευή ενός άλλου καραβιού, —έργασία άναγκαία και βιαστική, γιατί έπρεπε να πάνε τó γρηγορώτερο στη νήσο Θαβώρ και ναφύσων σημειώμα, που να φανερώνη τήν καινούργια διαμονή τού Άύρτων.

Αφού «Καλότυχος» δεν υπήρχε πιά, θά χειρίζονταν τούλάχιστο έξη μήνες για να γίνη ο άντικαταστάτης του. Επλησίαζε όμως χειμώνας και τó ταξείδι δεν μωρούσε να γίνη παρα τήν έρχόμενη άνοιξη.

—Έχουμε λοιπόν καιρό να ετοιμασθώμε ως τότε, είπε ο μηχανικός στόν Πέγκροφ. Και μία φορά που θά ξαναάμουμε ένα καράβι, καλό είναι, μω φαίνεται, να γίνη όσο τó δυνατό μεγαλύτερο. Ο έρχομάς τού σκοπικού γι' ό τ' στη νήσο Θαβώρ είναι κολύ άμφιβολός. Μπορεί μάλιστα να πήγε κηόλα, ναφάσε τού κάκου για τόν Άύρτων και να ξαναφύγε για πάντα. Δεν θάταν λοιπόν καλύτερο να κάμουμε τώρα, μαζί ένα πλοίο, που στην ανάγκη, θά μπορούσε να μάς πάη ως τó πολυνησιακό Άρχιπέλαγος ή ως τή Νέα Ζηλανδία; Τι λές εσύ, Πέγκροφ;

[Έπειτα συνέχεια]

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Όσοι θέλουν δ' εκ των εικοσιπενταήμερων συνδρομητών της Διαπλάσεως, καθώς και εκ των Μικρών Συλλογών, των ιδρυμένων προς διάδοσιν του περιοδικού μας, εγγράφουν δι' εφέδων των τα πτωχά και φιλόμουσα αυτά παιδιά. Αι εγγραφαι των συστημένων απόρων αναγγέλλονται εκάστοτε εις την 'Αλληλογραφίαν με τὸ ὄνομα των εγγραφόντων, πᾶσα δ' εγγραφή ἀπόρου λογίζεται και εις τὸ Ἐσπᾶσιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Ἡ Στάθι τῆς Διαπλάσεως. — Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως.

1. — Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ κοινηθῶσιν τὴν σειρὰν τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἔτους, κατὰ τὸ ὅποιον ἐνεγράφησαν.

2. — Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 40 τόμοι, ὡς ἑξῆς: Α' Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1893 ἐξεδόθησαν 24 τόμοι, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Πρώτης Περιόδου». Ἐκ τούτων ὁ 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 8ος, 9ος, 10ος, 11ος, 13ος, 15ος, 16ος, 17ος καὶ 23ος ἐξηγητήθησαν πρὸ πολλοῦ. — Β' Ἀπὸ τοῦ 1894 ἡ «Διαπλάσις» ἐγένετο ἀπὸ δεκαπενταήμερου ἑβδομαδιαίου, ἡλλὰς σχῆμα καὶ ἐπιβλέθει ἐκ τῆς Β' Περιόδου. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἦσαν ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1918 ἐξεδόθησαν τόμοι 25 ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Β' Περιόδου».

3. — Ἡ διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παιδίων ἔχει ἐκδόσιν καὶ τόμους ἀνεξεργήτους τοῦ περιοδικοῦ, περιέχοντας ἑκαστος ἀπὸ ἑν ταρπῶν καὶ ἡθικῶν ἀνάγνωσμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μυθιστόρημα εἰκονογραφημένον. Οἱ τόμοι οὗτοι ἐπιλογοῦνται Βιβλιοθήκῃ τῆς Διαπλάσεως.

4. — Δεκτομορῆς Τρομοκατάλογος τῶν τόμων «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης» δημοσιεύεται ἐκάστοτε εἰς τὸ φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἀνανέωσις συνδρομῆς. — Δῶρα τῆς Διαπλάσεως. — Μέσα ἀποστολῆς χρημάτων. — Ἀλλαγὴ διευθύνσεως. — Ἐλλείποντα φυλλάδια.

1. — Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν «Διαπλάσιν» εἶνε προκληρωτέα ἐπομῆς ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, πρέπει πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομὴ του, νὰ τὴν ἀνανεώσῃ. Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὀφείλει νὰ τὸ δηλώσῃ δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς του φυλλάδιον, σημειῶν ἐπ' αὐτὸ τὴν λέξιν «Ἀπορᾶδεκτον» μετὰ τὸ ὄνομα του καθαρὰ καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

2. — Κατ' ἔτος ἡ Διαπλάσις προκηρύσσει Δάξελον Δῶρων διὰ τοῖς

προκληρόντορας συνδρομητὰς τῆς. Τὰ δῶρα ταῦτα εἶνε ἀξίας 1700 ἐν δὲφ δραχμῶν, καὶ διανεμόνται εἰς πέντε κληρώσεις ὡς ἑξῆς: Μία κληρώσις, ἐξαιρετικὴ καλουμένη, γίνεται τὴν Α' ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ ὅσοι προκληρώσαν ἐτησίαν ἢ ἐβῆμιον συνδρομὴν πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου. Εἰς ἐξ αὐτῶν κερδίζει μίαν μετοχὴν τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς, ἀξίας 100 δρ. Ἡ Α' τακτικὴ κληρώσις γίνεται τὴν 15 Ἰανουαρίου, ἢ Β' τὴν 15 Ἀπριλίου, ἢ Γ' τὴν 15 Ἰουλίου καὶ ἢ Δ' τὴν 15 Ὀκτωβρίου. Εἰς ἐκάστην τῶν κληρώσεων τούτων κερδίζουν 50 ἀριθμοὶ, διάφορα δῶρα, συμμετέχοντες δὲ εἰσέχοντες πληθῶσα ἐτησίαν, ἐνεαμίμητον, ἐξάμιμον ἢ τρίμιον συνδρομὴν, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπληροῦνται ἢ ἡμέρα τῆς Κληρώσεως.

3. — Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ παραγγελία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Η. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδίων», δδὸς Ἐβρουίδου 33, εἰς Ἀθήνας. Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν καὶ τῶν ἄλλων παραγγελιῶν ἀποστέλλεται: Α' Διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς (Mandat de Poste), ἢ ὁποῖα — σημειωθεὶς καλῶς; — εἶνε τὸ ἀρραβώστερον καὶ δι' αὐτὸ τὸ πρᾶσιμωτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο μέσον ἀποστολῆς χρημάτων. — Β' Ἐλλείψῃ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, διὰ χρονονομισμάτων καὶ χρηματοσῆμων Ἑλληνικῶν. (Τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ στελλόμενα ἡμῶν χρητονομισματα ἢ χρηματοσῆμα ξένων Κρατῶν ἐξεργουνοῦνται διὰ λογαριασμῶν τοῦ ἀποστολέως ἐν τῇ ἀγορᾷ Ἀθηνῶν, καταλογομένης εἰς βάρους αὐτοῦ τῆς προκιντούσης ἐπὶ ἐλαττον διαφοράς; ἐκ τῆς μετατροπῆς; αὐτῶν εἰς δραχμῶν) — Γ' Διὰ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς (cheque) ἐπὶ οἰσδῆσθε τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν, τῆ προσθήκῃ λεπτῶν 20 διὰ χρονοσῆμων τῆς Ἐξεργουρώσεως. — Δ' Διὰ χρυσῶν νομισμάτων ἐσφηνωμένων ἐντὸς λεπτῶν χρονοσῆμων. — Ε' Διὰ ληξιαροβῆσμων τοκομεριδίων, μὴ κληρωθεισῶν ὅμως εἰσέτι λαγειπόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος τῶν 6 ἢ τῶν 2,50 δραχμ., δεκτῶν πρὸς 5,90 τῶν μῶν, καὶ πρὸς 2,45 τῶν δέ. (Ἐξωτερικῶν ἐν γένει τοκοερίδια εἶνε ἀπαράδεκτα). — ΣΤ' Διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (postal order) τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ Λονδίνου ἢ ἄλλης οἰαζήσθετος Ἀγγλικῆς πόλεως, κληρωθεισῶν εἰς τὸν κομιστὴν (δὴλ. χωρὶς ἀναγωγῆς ἐπὶ τῶν ὀνομα παραληπτῶν). — Ζ' Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀντὶ γραμματοσῆμων, προκιντοῦσων εἶνε νὰ στέλλονται Διεθνή ἔσοδημα ἀπαντήσεως (Coupon - rerpense - international) πωλούμενα εἰς; ὅλα τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ κόσμου πρὸς 25 λεπτὰ ἐκάστον.

4. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

5. — Ὁ πληρώνων ἐτησίαν ἢ ἑβῆμιον συνδρομὴν ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μιάς; ταυίας ταχυδρομικῆς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῷ μεταξῷ ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως, ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στέλλῃ καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀπαιτούμενην τακτικὴν πρὸς ἐκτίπισιν νέας ταυίας. Ἄλλως ἢ διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

6. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διαπλάσεως γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, πρὸς ὅλους, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητὰς; μετὰ πρακτικῶτατων καὶ αὐστηρότατον ἐλεγχον τῆς διεκπεραιώσεως, πρὸς βεβαίωσιν δι' οὗτα ἐνδὲς συνδρομῆς τοῦ φύλλον ὀφείλει ἀπὸ τὸν φάκελλον ἐκαστῆς πόλεως. Ὅστις λοιπὸν δὲν λαμβάνει τὸ φύλλον ταυτικῶν, πρέπει νὰ εἶνε βεβαίως; ὅτι πταίει τὸ ταχυδρομειὸν τῆς πόλεως του ἢ αὐτὸ ὁ ἴδιος, εἰς τὴν μὴ δῶσα; ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσίν του, εἰτε ὡς μετοικήσας καὶ παραλείψας; νὰ μᾶς τὸ δηλώσῃ. Ἐπομένως; ἀφοῦ ἡ ἀπώλεια δὲν εὐθύνει παρὲ τὸ Γραφεῖον μας; οὐδεμίαν ἀνεξαρτήτως ἀντικειμένου ἀποστέλλουσαν φύλλον γίνεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου. (Ἐκαστὸν φύλλον γενικῶς λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35).

7. — Ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ ἀρχικὰ στοιχεῖα ἀποστολῆς φύλλον, ἢ οἰσδῆσθε ἄλλου ἀντικειμένου, ἐκ τοῦ Γραφείου μας δὲν γίνεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί.

1. — Εἰς τὴν 5 ἢ 7 σελίδα ἐκάστου φύλλον, προκιντοῦνται πρὸς λύσιν διάφορα Προβλήματα, Μαθηματικὰ, Εἰκόνας, Αἰνίγματα. Πάγινα κτλ., (μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἐν εἶναι πάντοτε Γαλλικόν, διὸ νὰ ἐξασκῶνται οἱ σπουδάζοντες τὴν Γαλλικὴν), στελλόμενα συνηθῶς ὑπὸ τῶν φίλων μας. Διὰ τὸ ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ ἀγορασταὶ τῆς «Διαπλάσεως» εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τοιαῦτα προβλήματα, ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύονται διὰ κλήρον τὰ ἐγκρινόμενα. Ὅλοι δὲ ἐπίσης; σφραγισμένα ἢ ἀφωραστα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὰς λύσεις των καθ' ἑβδομάδα.

2. — Οἱ ἑβδομαδιαῖοι αὐτοὶ Διαγωνισμοὶ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέση μετὰ τοῦς Διαγωνισμοῦς τῶν Ἀδύσων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, περὶ ὧν διαλαμβάνεται τὸ ἈΚεφάλαιον. Διὰ τοῦτο αἱ λύσεις τῶν Προβλημάτων τῆς 5 ἢ τῆς 7 σελίδος πρέπει νὰ γράφονται χωριστὰ, ἐπὶ ἀπλοῦ φύλλον χάρτου νὰ συνοδεύονται δὲ ἀπαρατήτως ὑπὸ ἐνδὲς δεκαλέπτου γραμματοσῆμων ἢ νομισμάτων, διότι ἄλλως; ὁ λύτης; εἶτε συνδρομητῆς;

3. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

4. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

5. — Ὁ πληρώνων ἐτησίαν ἢ ἑβῆμιον συνδρομὴν ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μιάς; ταυίας ταχυδρομικῆς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῷ μεταξῷ ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως, ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στέλλῃ καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀπαιτούμενην τακτικὴν πρὸς ἐκτίπισιν νέας ταυίας. Ἄλλως ἢ διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

6. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διαπλάσεως γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, πρὸς ὅλους, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητὰς; μετὰ πρακτικῶτατων καὶ αὐστηρότατον ἐλεγχον τῆς διεκπεραιώσεως, πρὸς βεβαίωσιν δι' οὗτα ἐνδὲς συνδρομῆς τοῦ φύλλον ὀφείλει ἀπὸ τὸν φάκελλον ἐκαστῆς πόλεως. Ὅστις λοιπὸν δὲν λαμβάνει τὸ φύλλον ταυτικῶν, πρέπει νὰ εἶνε βεβαίως; ὅτι πταίει τὸ ταχυδρομειὸν τῆς πόλεως του ἢ αὐτὸ ὁ ἴδιος, εἰς τὴν μὴ δῶσα; ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσίν του, εἰτε ὡς μετοικήσας καὶ παραλείψας; νὰ μᾶς τὸ δηλώσῃ. Ἐπομένως; ἀφοῦ ἡ ἀπώλεια δὲν εὐθύνει παρὲ τὸ Γραφεῖον μας; οὐδεμίαν ἀνεξαρτήτως ἀντικειμένου ἀποστέλλουσαν φύλλον γίνεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου. (Ἐκαστὸν φύλλον γενικῶς λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35).

7. — Ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ ἀρχικὰ στοιχεῖα ἀποστολῆς φύλλον, ἢ οἰσδῆσθε ἄλλου ἀντικειμένου, ἐκ τοῦ Γραφείου μας δὲν γίνεται.

8. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

9. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

10. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

11. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

12. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

13. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

14. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

15. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

16. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

17. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

18. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

19. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

20. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

21. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

22. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

23. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

24. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

25. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

26. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

27. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

28. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

29. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; διὰ τὴν ὁποίαν, ἐν πᾶσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνουσαν εὐθύνην.

30. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρεῖ-

ματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικῶν κηρῶν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβίασεως; δι

